

สุขภาพบุรุษผู้ผิดหวังเรื่องความรัก
แต่เขาทำให้ "มะเร็งอกหัก" และ "เสียน้ำตา"

กิ่งคราว... **๘** **มะเร็ง**

ร้องไห้

By
ซูสภิมูอ้อม

ดัดแปลงตัวพ่อ
เกือบปีโซร
1,000 หน้า

อ่าน

"เรื่องฮาๆ" จาก "ซ่าส์"

(ว่า) ทำไม!

"มะเร็ง" ขำเขาไม่ตาย!

คำนิยมโดย "แอด ดารามาว"

โดย ช่าส์ หมาว้อ

ISBN : 978-616-7600-68-0

เพลทขาวดำ-สี : Ink Digital

พิมพ์ที่ : สุภัชฌ์นิญค์ พรินต์ติ้ง จำกัด

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ยอดมาลา จำกัด

61/11 ม.3 ถ.พระยาสุรเสนา ต.บ้านสวน

อ.เมืองชลบุรี จ.ชลบุรี 20000

โทร. 0-3828-8765 แฟกซ์ 0-3828-2221

กิ่งคราว...
มะเร็ง

ร้องไห้

ได้รับสิทธิ์ให้จัดพิมพ์

สำนักพิมพ์ยอดมาลา

ในเครือ

 Yodmala
PUBLISHING

บริษัท ยอดมาลา จำกัด

61/11 ม.3 ถ.พระยาสุรเสนา ต.บ้านสวน

อ.เมืองชลบุรี จ.ชลบุรี 20000

โทร. 0-3828-8765 แฟกซ์ 0-3828-2221

บรรณาธิการบริหาร : ไพโรจน์ มาลา

บรรณาธิการ : ยอดมาลา มาลา

กองบรรณาธิการ : วัชรวิ เดชชจรพิธ

พิสูจน์อักษร : เกษมณี บุราณรมณ์

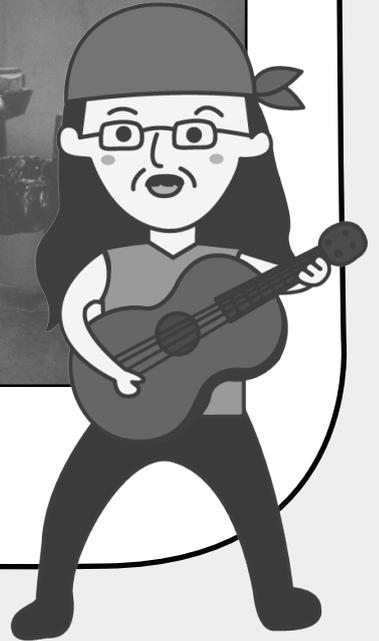
ออกแบบปก : ธนภรณ์ ศรีธธาผล

การตลาด : แดง ณ.สามเสน

ฝ่ายคลังสินค้า : อนรรตน์ เวียงชัย, สรศักดิ์ คงพ่องแผ้ว

คอมพิวเตอร์ : ML COMPUTER

จากใจผู้เขียน

ก่อนอื่นผมต้องขอขอบพระคุณ...ที่คุณผู้อ่านเห็น “คุณค่า” ใน “วรรณกรรมริบเร่ง” ของผู้เขียน จากหน้าแรกถึงหน้าสุดท้าย ด้วยเหตุผล “เขียนแบบหยิบสด” จะได้ทำให้ผู้อ่าน “สดใส” ใจครับ

ต้องกราบขออภัยอีกครั้ง หากการเรียบเรียงจากมันสมองอัน “มีนตึบ” ของผม มันกระโดดไปกระโดดมาเหมือนดาวกระจาย ไม่อยู่กับร่องกับรอย เพราะในขณะที่เขียน เหตุการณ์บ้านเมืองยังคุกรุ่น แต่ผมจะทำยังไงเพื่อให้คุณ ๆ “ยิ้มได้”

“ถึงคราวมะเร็งร้องไห้” เป็นเหตุการณ์ที่เพิ่งผ่านมา เพราะผมผ่านความตายมาได้ “มะเร็ง” มันเลยต้อง “เสียน้ำตา” ให้ผม เพราะผมไม่ยอมตายไปกับมัน

“บุคคลสำคัญ” ที่ผมไม่ได้กล่าวถึงหลายท่าน ผมต้องกราบขออภัย เพราะมี “พระคุณ” กับผมเหลือคณานับ

ข้อเขียนบางคำอาจไม่สุภาพ ต้องกราบคารวะอีกครั้ง

เพื่อความสนุกในอรรถรสอย่างเป็นกันเอง

ให้รู้สึกครื้นเครงว่ากำลังสนทนากัน

จากใจผู้เขียน (ต่อ)

ศัพท์แสงบางคำอาจจะน่าสับสนหรือตกหล่นเหมือนคนขี้เลี่ยน
อย่างผม ก็อย่าถือสา อะไรที่เป็น “สาระ” ก็ถือว่ากำไร อะไรที่มัน
“โดนใจ” ถือว่าไม่ขาดทุน ขอให้ “รับบุญ” ที่ทุก ๆ ท่าน “อุดหนุน”
และกันนะครับ

โอกาสต่อไปคงมีอะไรใหม่ ๆ มารับใช้สายตาทุกท่านอีก ขอ
ได้รับความกรุณาให้ติดตาม มันก็เป็น “ความสุข” ทั้ง “2 ฝ่าย”

ขอให้ได้รับ “ความสุขทุกตัวอักษร”

ขออวยพรทุกท่านให้ “ไร้โรคภัย”

ด้วยจิตศรัทธา

“ซำลี หม่าว้อ”

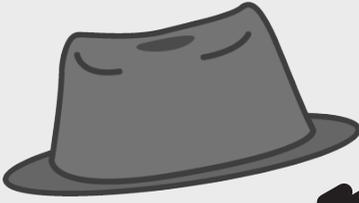

สารบัญ

อนึ่ง คิดถึงลำไ้ (พอสังเขป)	17
ลองใจคู่จิ้น	25
น้ำท่วมถึงหู	34
ออิ...ทิว "เจาะใจ"	43
เกือบ 5 ปีที่ลอยคอ (รอกอย)	52
ตลกเฟื่องออก	61
เข็ดแล้วมะเร็ง	70
แฝดร้ายที่ไม่ต้องการ	79

สารบัญ

ถึงคราแม่เร่งร้องไห้

88

หักดิบ जानด่วน

96

เซย์เยสจิตอาสา

106

มองคนที่แม่ (กว่า)

115

ตามไปเยี่ยมผู้ป่วย

123

ฉีเป้าสู่สรวงสวรรค์

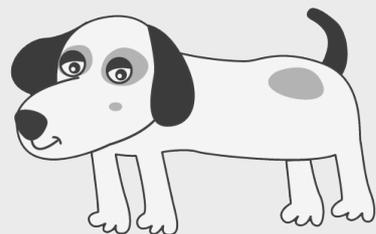
132

"คุณอา" ที่ "แอิด'บาว" เคารพ

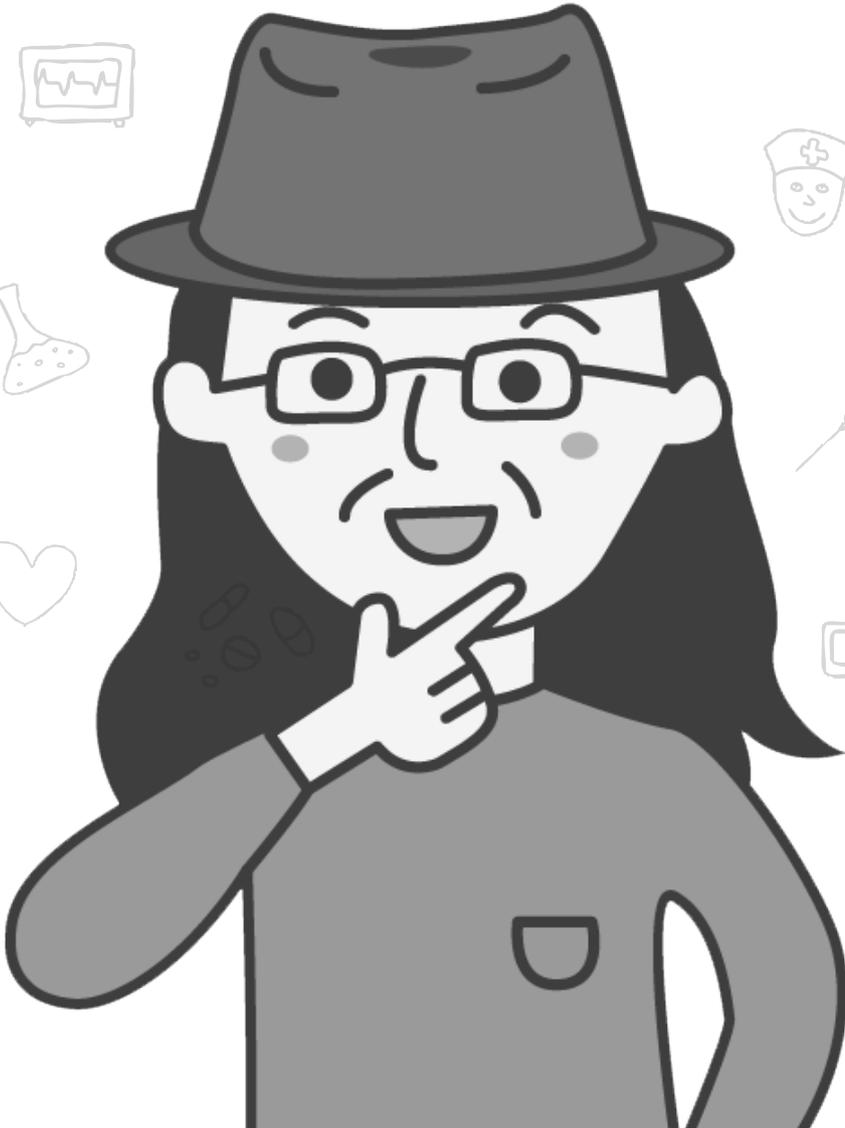
140

ผลงานที่ผ่านมา

148

เรื่องโดย
"ซำลี หม่าว้อ"

อนึ่ง คิดถึงลำไ้ (พอสังเขป)

คุณหมอใจดีที่เป็นผู้ผ่าตัด เอ่ยกับผมด้วยรอยยิ้มที่เมตตา พร้อมทั้งแนะนำต่ออีกว่า **“พิน่าจะไปดูตลกพันหน้าซ่าส์หมาว้อ เขาเป็นตลกที่ไม่หยาบคาย จะได้เป็นการคลายเครียด แกมเขา เอ็นเตอร์เทนเก่งอีกต่างหาก”**

เมื่อเดือนตุลาคม ปี 2552 ผมต้องนอนแบบ (ไม่ได้เดินแบบ) ให้คุณหมอผ่าตัดมะเร็งลำไส้ใหญ่ (ตอนนั้นผมยังไม่ทราบว่า เป็นมะเร็ง) โดยที่ “มะเร็ง” มันไม่ “ปรึกษา” หรือถามความรู้สึกผมเลย ผมจึงจำเป็นต้องให้หมอและพยาบาลทำการ “ข่มขืน” ผม ด้วยสายยางยาวเป็นท่อ จ่อจุมกผมไปถึงลำไส้จนสุดซอย ปล่อยให้ผมนอนพะงาบ ๆ โดยไม่มีข้อต่อรอง เพราะถ้าผมรู้ล่วงหน้า ผมจะเอาตะกร้ามา “เหมาแข่ง” เพื่อรองรับลำไส้เน่า ๆ ยาวเป็นฟุต หลุดจากการถูก “สาวไส้” (ไม่ให้กากิน) จนผมยังถวิลหาลำไส้ด้วยความคิดถึง

แม้ว่าลำไส้ใหญ่ที่กลายเป็นเนื้ออูดตันมันต้องผ่าตัด ผมก็ไม่อาจลืมนมันได้ เพราะมันอยู่กับเราจนอายุจะ “แซยิด” (ในช่วงนั้น) ใจนลำไส้มันถึงมา “เออร์ลี่” รีไทร์ตัวเองออกไปจากชีวิตผมถึงลำไส้เน่าเราก็เสียดาย (ไม่ตายก็หาเอาใหม่ไม่ได้) ก็เลยเหลือแต่ลำไส้เล็ก กินอะไรแบบเด็ก ๆ แบบคนแก่ แต่ที่แย่ไปกว่านั้น กินมากก็ไม่ได้ เดี่ยวมันต้องระบายออกมาอีก อี้ยะ น้ำท่วมยังมีวันลด แต่ของโปรดเราต้องอด ลดภาวะในกระเพาะ ก็ประหยัดเหมือนกัน อาการเริ่มแรกเป็นยังไง ผมจะบรรยายให้ฟัง ณ บัดนาว...

ปัจจุบัน มนุษย์มนา กิน ชี ยี่ นอน ไม่ค่อยจะเป็นเวล่ำเวลา อยู่แล้ว ยิ่งอาชีพอย่างผมเดินกินรำกิน ปีนกิน นอนกิน ตีลังกากิน (ไม่ไปปะ) มันยิ่งผิดธรรมชาติ โรคกระเพาะ และโรคท้องร่วง มันจึงถามหา วันละ 3-4 เวลา ก็ยังคิดว่ามันเป็นธรรมดา เพราะว่าเป็นอย่างนี้มาหลายปีติดแล้ว

แต่ช่วงใกล้จะเริ่ม “ก่อหวอด” มันจะส่งสัญญาณถึงโดยที่เราไม่ระแคะระคาย เพราะเราไม่ได้ส่ง “ดีเอสไอ” ให้ ไปสืบว่าในหลืบลำไส้มีอะไรอะเปลา...

ยิ่งเวลาต้องเสียมันยิ่งเพ็ลี่ยและทรมาณ มั่วก (มากนั่นแหละ แหะ ๆ อยากรเป็นคนหน้าคอมกะเค้าชะหน่อย) นอกจากจะ

(นักเลง) “เป่ง” จนน้ำตาไหล ยัง “แสบตูด” (ขออภัยที่ไม่สุภาพ) อีกต่างหาก บางที “พีริต” (สีดวง) ก็อยากมา “พีเจอริง” จริง ๆ เชียว “ยา” หน้าปากซอยแก้ทอยเล็ด (สุขา) ไม่ต้องมีไบเซร็จ (ค้ำยา) ก็หน้าซิดเซียวอยู่ร่ำไป จนกลายเป็นคน “ติดยา” (แก้ท้องเสีย ้วย)

ท้องร่วง (หล่นลงไปไหน) ท้องผูก (กับอะไร) ท้องอืด เพื่อเจอเป็นประจำจนเป็นเรื่องธรรมดา ลัลลากับมันจนเป็นเรื่องปกติ แต่ทีนี้ดี บางทีมีอาเจียน ปวดเศียรเวียนเกล้า อ้าว! บ้านหรือซิงซ้า สวรรค์ ทำไมมันหมุนแทนโลกได้ ไหนบอกโลกหมุนรอบตัวเอง นี่บ้านมันหมุนรอบตัวตุนีหว่า กรูบ้าหรือปัญญาอ่อนกันแน่ หนัก ๆ เข้า ๆ ไม่ขับถ่าย กินอะไรก็ไม่ลง ท้องบวมคล้ายคนโกสัลดอดลูกคนแรก ดื่อก ๆ แด็ก ๆ เป็นอาทิตย์ แทบเป็นริดสีดวง มันก็ไม่ใช่ยวง เป็นก้อนเป็นน้ำ ทำงัหวา...

ไปคลินิก (ประจำ) ดึกว่า นักร้องน้องรัก “แฮมม ปานามา” มาปาระเบิด เอ๊ย! มาเจอเข้าเลยเกิดอาการ “นึกเสียวว่าสงสาร” พาไปสวนสนาม เอ๊ย! “สวนทวาร” ที่คลินิกเจ้าประจำ (ปีละครั้ง) ทำยังงัก็ไม่ออก ใ้อเราก็อยู่คนเดียว หน้าเหี่ยวจนตกใจตัวเอง ไปร้องเพลงกับ “เจ้าแฮมม” คงไม่สะดวก พวกเลยพาไปเที่ยวบ้านย่านลาดพร้าว เข้าห้องน้ำจนประตุมันคงจำเราได้ แต่ก็ขับถ่ายไม่ออกตามเคย กินอะไรก็ไม่ได้ ตายละหวา “แฮมม ปานามา” เลย

ร้องเพลง “โธ่เอ๊ย” เอ๊ย! พาไปโรงพยาบาลม ว้าย! โรงพยาบาลยี่หื้อ
รัฐบาลใกล้บ้านดีที่สวด (ที่สุด ไม่ใช่ที่สวด ยังไม่ตาย)

เข้าโรงพยาบาลตอนกลางคืน “เจ้าแหล่ม” ก็ต้องยื่นเข้าคิว
รับบัตร ส่วนเราก็ “แหล่มเลย” นั่งรถเข็นห้องฉุกเฉิน บังเอิญมี
พยาบาลคนอีสานเหมือนกัน ดันมาเข้าเวรพอดิบพอดิ อออิ ใน
ความโชคร้าย ก็มีโชคดี (ช่วยดูแล)

พอ “แอดมิด” เสร็จ คุณหมอก็กินธงว่าเป็น “เนื้องอก” ลำไส้
อุดตัน จะต้อง “เชือดมัน” คินนี้เลย เชือดก็เชือด (วะ) เป็นไงเป็นกัน

พยาบาลคนนั้นก็ป็นธุระให้ ช่วยยัดสายยางเข้ารูจมูก แล้ว
หย่อนมาจากที่ลำคอแทบจะอาเจียน แล้วมันก็ไหลเวียนแหวก
ว่ายลงไปในช่วงท้อง จากนั้นผมก็โดนรุมทิ้ง
ประหนึ่งโดนลงแขกเกี่ยวข้าว ทั้งคุณหมอเอา
มือยัดเข้าไปในกัน จนต้องเสียความบริสุทธิ์ให้
กับมือหมอ (ผู้ชาย) แม้วัยวะที่ต้องปัสสาวะ
ก็โดนมือบสวณยาง อ้าย! โดนสวนสนาม
เช่นกัน นี่มัน “มือบมะเร็ง” ชัดๆ แต่ก็ยัง
ไม่ทราบแน่ชัด ก็โดนอัดจนแทบน่วม
อย่าเปลี่ยนระบบละกันนะพยาบาลทั้ง
หลาย สายยางที่ยัดกันกบยัดท่อปัสสาวะ
อย่าเอามาอัดจมูกเป็นใช้ได้

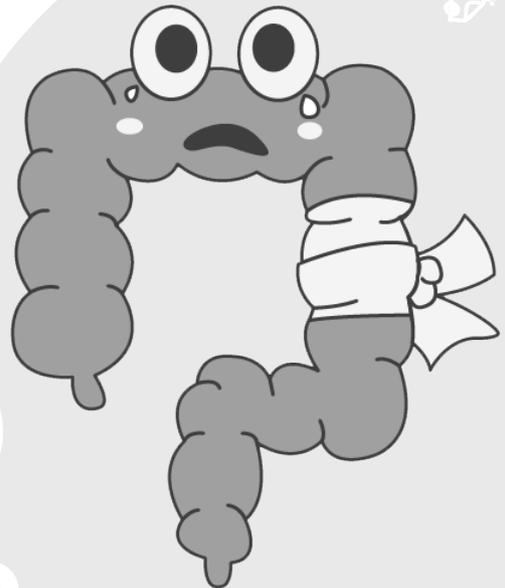
ถึงคราวขึ้นเตียงเตียงผ่าตัด (ใหญ่) โดนเข็นเตียงไปอย่าง
เดียวดาย แม้พี่ชายคู่แข่งจะรู้ข่าวก็รีบมาเฝ้าทันที ทีนี้แสงไฟที่ไม่
ต้องการมันแผ่ซ่านเหมือนคอนเสิร์ตเปิดหน้าห้องที่ยังอึดบวม เริ่ม
จะรวบรวมความ “เสียว” มหาประลัย

แพทย์ผู้ผ่าตัดเป็นผู้ชายคนเดียว ที่พยาบาลชุดเขียวเรียก
ว่าอาจารย์ อาการเริ่มมีนเมื่อคุณหมอวางยา ฉีดยาชา (ไม่มีกาแฟ)
แต่ผมก็ยังลั้งเลเลือกที่จะอายหรือจะเจ็บ เอาละวะ ใช้วิชาเป็น
อาวุธที่ตัวเองมีอยู่ สวมวิญญาณถูกลก ชวนคุณหมอคุยสนุก ๆ
จะได้ลืมความจุกความเจ็บ จนหมอผ่าไปเข้าไป

ถ้าได้เป็นฟุตที่ถูกชุดออกมาไม่เท่าไร แต่ไอรอยแผลที่ผ่า
นี่สิ เบี้ยวไปบิดมา ยาไม่ทันออกฤทธิ์ ผมเลยกรีดจนแผลเหมือน
ทางหลวงที่สร้างไม่เสร็จ พอแผลตกละเกิด

มันก็เลยเหมือน “ฟาร์มเห็ด” เป็น
หย่อม ๆ จนทุกวันนี้

คุณหมอผู้อารี อารมณ์
ดีมาดูอาการทุกวันอย่างเป็น
กันเอง ระหว่างที่นอนแบบอยู่
นอกจากต้องขยับถ่ายทางทวาร
เทียม (แทนทวารจริง) ที่หน้าห้อง

มีถุงรองรับ ยังต้องหายใจลำบาก เพราะยังมีสายยางวางเข้าไปใน
รูจมูก ท้องข้างซ้ายโดนผ่า ท้องข้างขวาโดนเจาะเอาเลือดเสียออก
ผมนอนมองสายยางขั้วเยี้ยระโยงระยางเข้ากับตู้ระบบกลไกที่วางไว้
ใกล้ ๆ มองดูการไหลเวียนของเสียในร่างกาย หลังจากนั้นผมคงเป็น
“คนดี” ชะที เพราะคุณหมอ “เอาเลือดเสีย” ออกไปจนหมดแล้ว
“เอาเลือดดี” เข้ามาทดแทน แอน แอน แอน ในตอนนี้ตัวผม “ไม่มี
เลือดชั่ว” แล้วอะ 555

คุณหมอก็ยังคงมาเยี่ยมดูอาการ มาฉีดยา มาวัดความดัน

ตามจรรยาบรรณของแพทย์ แต่ว่า
คุณหมอก็ทำงานเกินหน้าที่ คือ
อารมณ์ดี ใจดี เกินหน้าเกินตา
คุณหมอต่านอื่น

คุณหมอบอกว่าที่ผมเป็น
ลำไส้อุดตัน เพราะผมชอบ
กินอาหารย่อยยาก ชอบกิน
ของมัน ๆ ไม่ค่อยชอบกินผัก
เลยตกหนักมาที่ลำไส้ใหญ่ จน
ทำให้เป็นเนื้องอก

อีกอย่างหนึ่ง นอกจากเรื่อง
อาหารการกิน เรื่องกินไม่เป็นเวลา